

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

**Legacy of Soviet
Non-Conformism
and Dissent**

page 6

**75-річчя
Філії УНО
в Гамільтоні**

стор. 8-9

**Конференція
в Оксфордї
“Модель України”**

стор. 10

**Старт
українських
каратистів**

стор. 12

Четвер, 12 травня 2011, Рік 81, Число 19 • Thursday, May 12, 2011 Volume 81, Number 19

Eye- Catching Show on Victory Day in Kyiv

(Interfax-Ukraine) - A military parade, several concerts, a march with brass bands, and many other events took place in the centre of Kyiv on May 9 to mark Victory Day. Details were previously announced by Kyiv City State Administration and Second World War-era military equipment was part of the parade.

The event organizers put on a “fascinating show”. From 9 am., a radio concert entitled “Victory Songs” were broadcast in the center of the capital. At the same time, the column for the celebratory parade started forming, then marching from Besarabska Square to Maidan - Independence Square. The parade included BTR-70 armoured vehicles, T-34 tanks, Willys cars, GAZ-67 with anti-tank guns, and ZIS-5 cars with ZIS-3 guns. At 10:30 am., a celebratory rally and a concert started on Independence Square, ending with a surprise from Kyiv City State Administration, according to its press service.

Around 11 am., near the National Museum of the History of the Great Patriotic War, a march and parade of brass bands began. After the march, a concert by Ukrainian artists started at Spivoche Pole. The concert continued until 5 pm. Running simultaneously from 2 pm., the Kyiv Academic Municipal Brass Band held a concert near the Kyiv City State Administration.

At 6 pm., a themed concert entitled “The Songs of Victory” featuring the best Ukrainian artists began on the Maidan - Independence Square. Around 9 pm., the concert concluded with a celebratory firework display.

9 травня у Львові

Під час сутичок 9 травня у Львові

Галина Терещук

Львів – Львівські правоохоронці не пропустили ветеранів радянської армії та їхніх нащадків покласти квіти на могили воїнів і працівників НКВС, які поховані на Марсовому полі на території музею “Личаківський цвинтар”. 9 травня у Львові пройшло під посиленою охороною тисяч правоохоронців з усієї області, але з бійками, пострілом, образливою лайкою, під різними прапорами і панахидами за жертвами.

Із самісінького ранку частина Львова, до якої належить територія музею “Личаківський цвинтар”, була повністю заблокована для проїзду. Головні події з нагоди Дня Перемоги відбувались на Марсовому полі та Пагорбі слави, де загалом поховані близько семи тисяч радянських солдатів, офіцерів і більша частина енкаведистів.

Марсове поле зусібіч перекрили металевими парапетами, беркутівці та правоохоронці вишикувались у два ряди. Усі навколишні вулиці були теж перекриті.

Радянських ветеранів, представників російських організацій,

львівських регіоналів і священників міліція не пропустила покласти квіти до могил, пояснюючи це рішенням суду про заборону політичних акцій 9 травня.

Літні люди, переважно російськомовні, з квітами розвертались і йшли геть. Натомість львівські регіонали взяли участь у панахиді, а з протилежного боку на місці поховання невідомого упівця молились представники патріотичних сил.

Свободівці крокували на Марсове поле колоною з близько тисячі осіб, із вигуками “Ганьба!”, “Смерть комунякам!”, “Слава Україні!”. Дорогою вони зустрілися з групою людей із 20 осіб із георгіївськими стрічками.

Почались образи на адресу одне одного. Прихильники ВО “Свобода”, які приїхали у Львів і з інших областей, водою облили “георгіївців”. Один чоловік із георгіївською стрічкою вистрелив з травматичної зброї і

Продовження на стор. 2

Надзвичайний З’їзд УНО і БО

Під час роботи Надзвичайного З’їзду УНО і БО в Торонто

Українське Національне Об’єднання Канади та Братні Організації – Українська Стрілецька Громада, Організація Українок Канади та Молодь Українського Національного Об’єднання Канади провели Надзвичайний З’їзд у конференц-залі Філії УНО Торонто “Тризуб”. З’їзд відбувся 6 та 7 травня 2011 року. Надзвичайний З’їзд був результатом 36-го Крайового З’їзду УНО, що відбувся у жовтні 2010 року в Монреалі. Під час Надзвичайного З’їзду обговорювались конституційні зміни та питання управління. Крім того, делегати обговорили плани про майбутнє святкування з нагоди 80-річчя з дня заснування УНО в Едмонтоні у 1932 році, а також 37-го Крайового З’їзду УНО, який відбудеться в цьому ж місті восени 2012 року для відзначення цієї важливої історичної події.

Торонто
8 травня 2011

НОВИЙ ШЛЯХ

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Виступ депутата Верховної Ради України, провідника “Фронту Змін” Арсенія Яценюка у Верховній Раді України

Доброго дня, шановні народні депутати!

Знаково, що у Страсну п'ятницю я буду говорити сьогодні про червоні прапори. Про ті червоні прапори, під якими більшовики знищили 14 тисяч церков, розстріляли священників і зіслали їх, знищили релігію, замінили церковні свята на пісні і гулянки.

Вчора Верховна Рада України, а саме – Партія регіонів, комуністи і блок Литвина вкотре наплювали на Конституцію, вкотре наплювали на Українську державу і вирішили підняти червоні прапори.

Я чудово усвідомлюю те, що провали в економічній політиці держави, що відсутність реформ в

Депутат Верховної Ради України
Арсеній Яценюк

Україні повинні бути чимось затьмарені. Саме тому протягом останнього року реалізується новий сценарій: спочатку відмовилися від самостійної безпекової політики, оголосивши про незрозумілий “позаблоковий статус”. Потім почали знищувати

українську мову, українську культуру, українські школи, переписувати українську історію. Тепер кажуть про те, що будемо вступати, не вступаючи в митний союз. А в найближчому майбутньому, за словами російського прем'єр-міністра Росії Путіна, ще й переведемо українську гривню на російський рубль.

Я хочу вам нагадати історію. В Украинской Советской Социалистической Республике должности Президента не было, якщо ви цього не знаєте. Тому я звертаюся зараз в першу чергу до Президента України: пане Президенте, будьте главою Української держави, заветуйте цей закон.

Друге. Я звертаюся до цієї так званої більшості: якщо ви не любите

Українську державу, якщо ви ненавидите український народ, якщо це не ваша країна – здайте українські паспорти, здайте мандати депутатів і їдьте там, де вивішують червоні прапори. Майте національну гідність!

Нагадаємо, іще 4 квітня Арсеній Яценюк зареєстрував у парламенті проект постанови (№8329), яким вимагав, щоб на всі державні свята та під час організації й проведення святкових заходів використовувався виключно Державний прапор України. 20 квітня провладна більшість проголосувала за закон, яким зобов'язала вивішувати разом із Державним українським прапором червоний прапор на День перемоги.

СКУ висловлює обурення рішенням Верховної Ради про офіційне використання червоного прапора

Світовий Конгрес Українців (СКУ) висловлює обурення у зв'язку зі схваленням Верховною Радою змін до Закону України “Про увічнення Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років”, що вводять в ужиток нове поняття “Прапор Перемоги”, яким є червоний прапор, зокрема, із зображенням зірки та серпа і молота, а також зобов'язують здійснювати “офіційний підйом у День Перемоги копій Прапора Перемоги на будинках (щоглах, флагштоках) поряд з Державним прапором України”.

СКУ глибоко стурбований політичною незрілістю та національною несвідомістю народних депутатів, які на 20-му році Незалежності України прийняли зміни до Закону щодо легалізації червоного прапора. Цим самим вони уможливили пропагування в Україні символіки радянської імперії, тоталітаризм якої засудило міжнародне співтовариство, та заявили про бажання повернути Україну до комуністичного авторитарного режиму.

“Прийняття рішення про офіційне використання червоного прапора є наругою над пам'яттю мільйонів українців, що постраждали внаслідок більш ніж 70-літнього панування в Україні тоталітарного комуністичного режиму, який під своїм червоним прапором здійснював геноцид українського народу, руйнував українські церкви, знищував українських діячів науки і культури та всякі прояви українського національного духу”, – заявив президент СКУ Євген Чолій.

КУК закликає Президента України накласти вето на закон про використання радянського прапора під час святкування Дня перемоги

Вінніпег, Манітоба, 5 травня 2011 р. – Вчора Конгрес Українців Канади написав листа до Президента України Віктора Януковича, в якому висловив нашу глибоку стурбованість з приводу закону про вивішення червоного прапора із серпом і молотом поряд з національним прапором України як частини офіційного вшанування Дня перемоги 9 травня. Конгрес закликає канадську громаду та українців усього світу підписати петицію, що відхиляє прийняття згаданого законопроекту.

“Відновлення та вшанування символів тоталітарного минулого справляє негативний вплив на виховання молодого покоління та є неприйнятним у цивілізованих і демократичних державах. Тому наша громада глибоко занепокоєна прийняттям Верховною Радою України законопроекту “Про увічнення Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 років”, який визначає прапор радянської Червоної армії офіційним прапором перемоги у Другій світовій війні, що буде включений як частина офіційного вшанування Дня перемоги 9 травня, – заявив президент Конгресу Українців Канади Павло Грод. – Використання червоного прапора під час заходів вшанування буде негативно сприйнято світовою громадськістю. Набувши чинності, цей закон спровокує розкол в українському суспільстві, спричинить громадські безлади у країні, тим самим зневаживши пам'ять мільйонів тих, хто загинув під час Другої світової війни та від радянських і нацистських репресій”.

Копії листа до Януковича були також послані до канадського прем'єр-міністра Стівена Гарпера та президента Світового Конгресу Українців Євгена Чолія.

“Такі кроки завдадуть значної шкоди міжнародній репутації України і поставлять під сумнів прагнення керівництва держави розірвати зв'язок з тоталітарним минулим, – підсумував Павло Грод. – Звертаємось до Вас, пане Президенте, з проханням накласти вето на цей провокаційний законодавчий акт, тим самим довівши громадянам України та світовій громадськості, що повернення символів тоталітарного минулого неможливе, а розвиток України як вільної демократичної держави є незворотним”.

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопередачу
ПІСНЯ УКРАЇНИ
з радіостанції CJMR
на хвилях 1320
Від понеділка до п'ятниці—
7:30 до 8:00 ввечері
Субота і неділя—
5:00 до 5:30 пополудні
Керівник і ведуча програми
– **Оксана Сидорчук Соколик**
Телефон 416-536-4262
Daily Radio
SONG OF UKRAINE
P.O. Box 2, Station "D"
Toronto, Ontario M6P 3J5
Canada

Kozak
Aluminum & Roofing
Founded 1983

- покриття різних дахів
- інсталяція алюмінієвих дверей, обшивка (siding)
- бетонні роботи
- шліфування
- виготовлення вікон

Телефонуйте:
Богдан 416-622-1018
Cel. 416-505-2335
22 Dewitt Rd.
Toronto, Ont. M9B 3E1

Відвідайте вебсторінку
НОВИЙ Шлях
THE NEW PATHWAY • UKRAINIAN WORLD • LE NOUVEAU CHENIN • DER UNTERWEGS
www.infoukes.com/newpathway

Legacy of Non-Conformism & Dissent in Soviet Bloc

By Christina Isajiw

We gathered like veterans revisiting old battlegrounds to examine the motives, inspiration and heroism of dissent in the Soviet Bloc, trying to assess whether the legacy of dissident values survived and where. *Nonconformism and Dissent in the Soviet Bloc: Guiding Legacy or Passing Memory* was a conference held March 30-April 1, 2011, organized by the Ukrainian Studies Program, Harriman Institute, Columbia University, in collaboration with the East Central European Center (Columbia University), the Polish Cultural Institute (New York) and the Ukrainian Museum. This significant review and recollection examined a wide scope of issues and discussed how the legacy of important socio-political ideas and movements can be preserved and transmitted across eras of political regimes.

In his keynote address, Myroslav Marynovych discussed the “Moral Aspects of the Dissident Resistance in Ukraine”, where he praised the solidarity and brotherhood that characterized dissidents in the *Gulag* and posited the spiritual transformation that became a part of every dissident. Four panels addressed topics of historical overview, documenting and researching dissident movements, the legacies of non-conformism and dissent, and its impact in contemporary society and politics (Christina Isajiw, Jeri Laber, Anna Procyk, Frank Sysyn, Ksenia Kiebuszinski, Ann Komaromi, Benjamin Nathans, Michael Bernhard, Alex Motyl, Peter Reddaway, Mark Andryczyk, Justyna Beinek, and Catharine Nepomnyashchy), while two roundtables (Pavel Litvinov, Myroslav Marynovych, Henryk Wujec, Volodymyr Dibrova, Vitaly Komar, Mykola Riabchuk and Ewa Wojciak) took up the issues from the perspective of former dissidents and non-conform-

Panel on “Nonconformism and Dissent: Historical Overview”. (L to R): Christina Isajiw, Jeri Laber, Anna Procyk and Frank Sysyn (Moderator)

ist cultural figures.

The political context in which dissent grew from the mid-1950s and indeed the dissident movement from the 1960s to the late 1980s, were not well known in the West and well hidden from their own people by authorities in the Soviet Bloc. Various papers examined how the dogmatic and all embracing ideology interlocked with the Communist Party to permeate everyone’s daily life, where there was no freedom of expression or public association, and no freedom of movement, either to leave the Soviet Union or to move within. In this daunting context, dissidents were motivated by the ideals of humanitarian, democratic, national, cultural, and religious freedom. They were the young intellectuals: writers, journalists, academics, members of religious groups and also workers, military individuals and even Communist Party members, who called upon their governments demanding observance of their constitution. These were activists who suffered repression, long years of incarceration, some confined to long terms of forced psychiatric abuse, some

suffered death, all to inspire such compelling protests demanding change.

What recognition or support did these brave proponents of human rights and national freedom enjoy after the fall of the USSR? Although very few individuals became involved in their country’s political life, there was very little if no recognition by the Russian and Ukrainian post-USSR governments of their lives and legacy. Indeed, the only tribute paid to them was done by Western human rights groups and government representatives, and diaspora organizations working on their behalf. In Ukraine and Russia, there are virtually no public memorials dedicated to dissidents of that period, except on gravestones in cemeteries. As Mykola Riabchuk noted, “people are very uncomfortable to be with (former) dissidents, perhaps because they feel guilty or inferior – they were true to their beliefs and we were not.”

Documentation of personal and collective courage to challenge and break Communist taboos, to undergo harassment, imprisonment and exile and to survive, is still sparse. There are very few museums where this era is placed in public view for scrutiny, learning and commemoration. Official archives also vary greatly from country to country: a limited access to the KGB material in Moscow and a fully open policy to the official documents of the Lithuanian government, for example. Much was said about the fact that there is still much work needed to bring to light the “samvydav-samizdat” material as well as many of the still unpublished memoirs. Of great importance are the documents, archives and yet to be published memoirs of the work by Western Non-Governmental Organizations (NGOs).

Religion, according to several speakers, played a large role in the prison camps. There was no religious freedom, but in opposition to the official Soviet dictates of atheism, dissidents experienced a spiritual transformation. Religion, therefore, played an important role in the dissidents’ lives, as related by Marynovych and Wujec. “I became an ecumenist in the labour camp. When Easter came, we all celebrated together - if separately, we would have been further persecuted. Religion was part of our life,” said Marynovych. “We would not have won without the help of the Church,” said Henryk Wujec, a co-founder of *Solidarity*. “Priests held hunger strikes with their parishes, often collected money. When Wojtyla became Pope (John Paul II) and said ‘Let the Spirit enter us and change the World’, the reaction was huge. Workers held up Wojtyla’s image as a shield – he supported *Solidarity*,” Wujec stated.

Much was also said about the strong solidarity between all dissidents, prisoners in the *Gulag*, and those to be persecuted in the countries within Soviet domination. Cooperation and dissemination of information between the Moscow Helsinki Group and the Kyiv Helsinki Group, for instance, enabled Western NGOs and government agencies to gather documentation and help to apply pressure for change.

In the face of totalitarianism, the only alternative was to write, sing and recite poetry, produce cinema, and form grass-roots subversive cultures. *Samizdat-Samvydav* was the mechanism and the core of the opposition movement, in spite of the fact that the KGB had a huge system of tracking and documenting this activity. There were schemas and diagrams of where the opposition writings came from, how they were distributed and by whom. There was an operation where the KGB analyzed typewriter discrepancies in order to identify the origin and therefore the writer. Dissident stance was to oppose such oppression. At the core of what dissent is about, is saying “no”, according to Alexander Motyl, who maintained that non-conformism triumphs in Ukraine - a country that was essentially conformist. “For this stance, the apotheosis was the Orange Revolution publicly saying no to the regime,” said Motyl. In this long-standing legacy in Ukraine: resistance movements of WWII, the Underground Church, the repression and indeed the elimination of intelligentsia, the enormous numbers of political and religious prisoners, all cried out for a continuation of the dissident stance. Saying no to the regime promoted values and beliefs for a transformation of people’s approach in everyday life. Dissent formed movements that finally mobilized hundreds of thousands of individuals, and according to Motyl, dissident stance will survive even in the present “crummy authoritarian system.” This legacy will survive for the future.

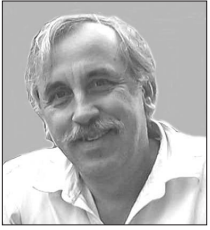

Panel on “Dissidents’ Roundtable”. (L to R): Catharine Nepomnyashchy, Pavel Litvinov, Myroslav Marynovych, Henryk Wujec, John Micgiel (interpreter)

advertising
in **НОВИЙ ШЛЯХ**
works for you

call 416-960-3424

The View From Here

By Volodymyr Kish

UNF Redefined

The Ukrainian National Federation of Canada and Affiliated Organizations held an Extraordinary National Convention in Toronto this past weekend to consider a number of constitutional changes as well as to introduce a newly developed “Operations Manual” for its branches. Most of the branches in Eastern Canada sent significant delegations as did the Edmonton Branch, while the Saskatoon and Regina Branches participated via an Internet video conferencing link, a first for this organization, as it seeks to better utilize the tools of today’s technology to improve communications and relations with its far-flung branches.

In contrast to the sometimes heated nature of such Conventions in the past, the delegates managed to deal with some particularly difficult and potentially controversial issues in a constructive manner characterized by a spirit of cooperation and compromise that led to practical solutions on a range of issues that ranged from a revised statement of goals and principles of the organization, to the creation of a “family class” of membership, to the development of a policy on how to deal with the disposition of assets of defunct branches. One delegate who had been absent from the organization for several decades made a point of telling me how impressed he was with the level of professionalism and cooperation that he saw at this Convention.

Although the adoption of new technologies is a significant step, it has also become evident that the UNF has, over the past decade, developed a revitalized new vision and set of priorities aimed at dealing more effectively with the changing nature of the Ukrainian community in Canada. Next year will mark the 80th anniversary of the organization in Canada, and during that time it has redefined itself a number of times in response to historical conditions and needs of the community.

It first saw the light of day in the early 1930s at a time when there was a great deal of turmoil and conflict within the Ukrainian community. For the first several decades after 1891 when Ukrainian immigrants started to come in numbers to Canada, their life was governed mostly by the need to survive in both a hostile geographic environment on the Prairies as well as overt discrimination by the resident Canadian establishment. It was only in the 1920s that we began to see significant organizational efforts that resulted from two factors – a developing class of Canadian-born and educated Ukrainians, and the influx of refugees from the post revolutionary conflicts in Ukraine, amongst whom were significant numbers of military veterans, as well as better educated political émigrés. Added to the mix was a chaotic religious environment where the efforts of the local Canadian Catholic, Protestant and Russian Orthodox Churches to bring Ukrainians under their fold created deep divisions in the Ukrainian community.

The first effort to try and unify the Ukrainian community under one umbrella came in 1927 with the formation of the Ukrainian Self Reliance League (*Soyuz Ukrayinskykh Samostiynykiv*) or *SUS* as it was known by its Ukrainian acronym. Although it managed to attract a large number of members to its platform which was a mix of Ukrainian nationalism combined with Canadian patriotism, its growth was hampered by its close association with and the overlap of its leadership with the newly formed Ukrainian Orthodox Church in Canada. Because the majority of Ukrainian immigrants to Canada were from Western Ukraine where the Ukrainian Catholic Church predominated, membership in *SUS* was problematic for a lot of Ukrainian Canadians.

Next on the scene was the Ukrainian National Federation (UNF), formed in 1932 with the same goal of unifying the Ukrainian community, and because it emphasized its non-sectarian nature and was not tied to any particular church institution in Canada, it did manage to grow quickly over the succeeding decades. What was not widely known at the time was that the UNF was in fact formed as the Canadian wing of the Organization of Ukrainian Nationalists (OUN), an underground organization formed in Ukraine to combat both Polish and Communist oppression. Virtually all the leaders of the UNF at its birth and for most of its existence were indeed members of OUN.

The growth of the UNF was not without conflict, as for several decades *SUS* and the UNF waged a heated ideological battle with each other particularly on the pages of each organization’s respective newspaper – *Ukrayinske Slovo* and *Noviy Shliakh*. It was not until World War II and the formation of the Ukrainian Canadian Committee that an uneasy truce descended between the two organizations. Of course, after the War and the arrival of a new wave of political activists and the creation of the League of Ukrainian Canadians, a whole new political dynamic emerged that created new tensions that lasted another four or five decades and which still echo to some extent even today.

Of course, the independence of Ukraine in 1991 had a significant impact on the *raison d’être* of most of the remaining national Ukrainian organizations in Canada and has left them struggling to redefine their mission, purpose and priorities.

Over the past decade, the UNF appears to have found its focus again, one based on rebuilding the membership base, investing in engaging and educating the youth, and retooling the organization to balance its priorities between supporting meaningful political goals within a Canadian context and a genuine dedication to Ukrainian community service. The Convention this past weekend certainly showed that the interest, dedication and spirit certainly is not lacking.

From Arab Spring to Ukrainian Summer?

By Walter Derzko

As Ukrainians finish celebrating Easter Holidays and follow Azarov’s call to dutifully head out to their gardens to plant potatoes and other vegetables, the question on everybody’s mind is whether we will see a repeat of not just the Fall 2010 entrepreneur and tax demonstrations, but this time, rallies that encompass a wider swath of the entire population?

In what the media has “christened” the Arab Spring, we remember the exhilarating days of mass protests in Tahrir Square that eventually led to the resignation of Egyptian President Hosni Mubarak. Before that, the tragic death of a street vendor in Tunisia triggered mass protests and eventual government overthrow. From Tunisia and Egypt, these uprisings have spread across the Middle East and North Africa into Libya, Yemen, Syria, Saudi Arabia and Bahrain. This process is part of a “*global political awakening*” that was first described by Zbigniew Brzezinski and Brent Scowcroft in a 2008 book entitled *America and the World: Conversations on the Future of American Foreign Policy*. The theme was that a global process of change was underway and that the basics of US Foreign Policy needed to be re-imagined by the next US President. In the introduction, the central insight of these two former national security advisors was outlined this way: “Both men describe a political revolution that’s sweeping the world - Brzezinski speaks of a global awakening, while Scowcroft describes a yearning for dignity. They want America on the side of that process of change.”

Initially, we saw mass protests in over 30 countries around the world in the depth of the 2008 recession due to massive food and energy price hikes, but it didn’t result in the next step; changes in government regimes.

But now, as the economic recovery has stalled in both developed and developing countries, we are now seeing the full force of this political awakening. Political scientists see this as a gradual shift from ambivalence or fear in the general population, to anger and outrage, to finally action.

Are Ukrainians ready to take to the streets again against the Party of Regions and the Yanukovich regime? Polls point to that fact that many are past the fear stage and are outraged enough to take action. Almost half of Ukrainians (45.3%) have said they are ready to participate in protests, according to a new poll “Protest Moods of Ukrainians” released at the end of March. That’s twice as many as those polled during the Orange Revolution. In

addition, 36% of Ukrainians said a rise in prices for goods and services could make them take part in protests. A quarter of those polled (25.8%) said that the reason for this could be the late payment of salaries (pensions, student grants), and a fifth (19.4%) said it could be unemployment or the threat of job loss. Some 17.1% of the respondents said they would participate in rallies if there was a high level of corruption, 14.8% would take part in protests if there were violations of civil rights and freedoms, and 7.7% if there was an unstable political situation in the country. Some 3.3% of the respondents would participate in rallies for other reasons, and 7.3% failed to answer. At the same time, still over a quarter of Ukrainians (26.1%) said they would not participate in protests under any circumstances.

Last week, Azarov warned that 2011 will be the most difficult year in Ukrainian history, due to massive debt repayment obligations – 90 billion hryvnia, a third of Ukraine’s budget. Food prices in Ukraine have spiked 30-35% according to Yulia Tymoshenko, contradicting the official government figures in the 8% range. Basic staples, such as buckwheat have disappeared from store shelves. Ukraine now paid 2.5 times more than planned for Chinese buckwheat, making the purchase without a tender. The government is threatening to raise vodka prices by 55%. As well, ongoing ubiquitous corruption, voting scandals in the *Verkhovna Rada* with ghost votes, and the recent media revelations about the illegal wealth of many of Ukraine’s oligarchs has led to much outrage. Now, Ukrainian NGO watchdog groups that keep an eye on government, are threatened by proposed legislation that bans foreign funding of Ukrainian NGOs, a move that will likely halt Ukraine’s entry into the European Union.

Several grass root groups have sprung up spontaneously such as “Spilna Sprava” that is calling for mass protests on May 14th (see <http://www.spilnasprava.com/wp/?p=2653>). Over 70 NGOs and trade unions from 17 regions of Ukraine have announced their plans, as of May 6, to join a spring march on May 19. So, if we do see a new revolution, it won’t be another Orange one but likely a Hrechka (buckwheat) and Vodka Revolt, due to a general political awakening and a yearning for dignity.

Walter Derzko is a Senior Fellow at the Strategic Innovation Lab (sLab), and a lecturer in the MA program in Strategic Foresight and Innovation, Ontario College of Art & Design (OCAD) University in Toronto.

УКРАЇНСЬКИЙ ШЛЯХ
НОВИЙ ШЛЯХ
THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

To subscribe, call
416-960-3424

Відзначення 75-річчя

Домівка Філії УНО в Гамільтоні

В існуванні організації Українського Національного Об'єднання Канади відзначення ювілейних роковин – це підсумки праці, вшанування основоположників, послідовників й тих, що продовжують працювати, дотримуючись основних засад ідеї й праці.

Філія УНО в Гамільтоні у 1985 році відзначила 50-річчя свого існування, і у виданому Альманасі тодішній голова Філії Іван Сенчишак наголосив: “Півстолітній шлях, встелений трудом, жертвенністю, взаємнотолерантністю, причинився до того, що збережено ідеали допомоги українському народові, розбудовано культурну станицю, яка зберігає нашу духовну цінність і виховує нашу молодь любити своє й шанувати чуже, залишаючи по собі організаційну систему Братніх Організацій – велику суспільно-громадську будову”.

У вересні 1935 року на основоположних зборах у склад управи новоствореної Філії увійшли: Осип Чайківський – голова, Василь Тулевітрів – заступник голови, Микола Сенчишин – секретар, Василь Кравець – скарбник, Микола Ольховий – господар. Поступово Братні Організації – відділи ОУК, МУНО, УСГ – скріпили Філію.

10 квітня 2011 року відзначено 75-річчя діяльності Філії УНО в Гамільтоні членами, прихильниками, гостями з Торонто, Сент Кетеринс як одною ширшою родиною, яким організаційна система українського суспільства в Канаді вагома – збереження української ідентичності у країні побуту, що своїм вкладом збагачує мозаїку, багатокультурність всього населення, витворюючи своєрідність канадської культури.

Українські організаційні системи УНО з початків заснування обстоювали права українського народу на рідних землях і у складі Конгресу Українців Канади і Світового Конгресу Українців продовжують обстоювати на гуманітарних та національних принципах, принципах світової гуманності.

Голова Філії Д. Боєчко привітанням посаджика міста Гамільтону Б. Братіні і його дружини, привітанням представника Дирекції УНО Канади, представників організацій і гостей від управи Філії і членів започаткував програму відзначення, передаючи ведення програми Іванові Біловусу. Вшановано однохвилинною мовчанкою членів, що відійшли у

вічність.

Виконання хором “Чайка” під диригентурою Ніли Генік канадського славня “О, Канада” та українського – “Ще не вмерла Україна” в українській народній ноші Карпатських гір та виконання мистецької програми своїми силами засвідчує інтенсивне продовження передання культурної спадщини з покоління у покоління.

Посадник міста Б. Братіна, походячи з етнічної меншини і свого часу працюючи радіокоментатором, будучи ознайомлений з діяльністю українців у Гамільтоні, наголосив на великому вкладі українського суспільства в життєвий процес міста та побажав якнайкращих успіхів у продовженні діяльності. Його дружину обдарували розкішною китицею квітів.

Молитву “Отче наш” провела Раїса Боєчко, а молодь “Чайки” проспівала “Многая літа”. Після цього послідувало гостинне прийняття, приготовлене господинями Відділу ОУК.

Гостиний стіл був заставлений привабливою, смачною їжею до вибору і вподоби.

Хор “Чайка” співом пісень “Де гори Карпати” й “Чабан” перенесли присутніх у минуле, в Україну, країну народження батьків і дідів, країну свого корінного походження.

Танцями молодь розважала, підбадьорювала, скріпляла дух, вселяла наснагу до подальшої праці й національних зобов'язань – берегти ідеали основоположників, які в тяжкі часи безробіття, що переживала країна, об'єдналися та почали спільно працювати на користь українського народу й народу прибраної батьківщини.

Іван Біловус, вітаючи представників організацій, подякував їм за участь у відзначенні 75-річчя Філії. Голова місцевого КУК Оля Шавель привітала управу УНО, членів і всіх присутніх, бажаючи всього найкращого. Вона також склала привіт від Об'єднаної Української Кредитової Спільки в Гамільтоні, яку вона очолює. Українська Кредитова Спілька підтримує багато проектів, фінансово надає допомогу.

Від Дирекції УНО Канади вітав присутніх Юрій Сергійчук. Він прибув на відзначення з дружиною. З Торонто також прибула Марія Підкович, почесний член Дирекції УНО Канади, з чоловіком і сином Іваном, редактором газети “Новий Шлях”.

Юрій Сергійчук, бажаючи

Філії УНО в Гамільтоні

1 – Зліва направо: Михайло Прибила, Рон Зінкевич, дружина Боба Братіни Керол, мер Гамільтону Боб Братіна, Раїса Боєчко, Дмитро Боєчко, Іван Біловус

2 – Голова Філії УНО Гамільтон Дмитро Боєчко

3 – Зліва направо: Оля Чаглій, Іван Біловус, Рон Зінкевич

4 – Гості з Торонто: (зліва направо) Михайло Калимін, Марія Підкович, Ярослав Білак, д-р Петро Підкович, Вера Сергійчук, Юрій Сергійчук, Іван Підкович

5 – Зліва направо: брати Іван та Моріс Гуцули і мер Гамільтону Боб Братіна

6 – Юрій Сергійчук

7 – Рон Зінкевич

8 – Іван Біловус

9 – Зліва направо: Лєна Тиховська і Наталка Небесна

10 – Зліва направо: Анна Прибила, Шерон Зінкевич, Анна Литвин

11 – Раїса Боєчко і Ярмо Макогон

12 – Виступає хор "Чайка", диригент – Ніла Ґеник

якнайкращих успіхів, наголосив на праці провідних сил Філії, Відділу ОУК, "Чайки" та всіх членів, бо вони докладають старань, досягаючи успіхів.

Здобуття дому Філії позначилося розгорнутою діяльністю: відновленням "Рідної Школи", заснуванням "Садочка", поповненням танцювального ансамблю "Чайка" навчанням співу з поширеною діяльністю Відділу ОУК, відділів МУНО, УСГ, що надавало самотності, збагачуючи історію Філії й одночасно історію Українського Національного Об'єднання Канади.

Всі успіхи Відділу відображала

Оля Чаглій, одна з основоположних членів Відділу МУНО в Гамільтоні, декілька разів голова Відділу ОУК, а також "Чайки", невтомна працівниця на організаційній ниві. Її вшанували на відзначенні квітами, бажаючи багатьох літ, а вона вшанувала всіх учасників своєю присутністю.

Голова Філії Д. Боєчко подав нарис пройденого шляху діяльності Філії, висловив признання основоположникам, які, засновуючи Філію УНО, на меті мали майбутнє України. Вони мріяли діждатися, коли Україна стане незалежною, посяде гідне місце на світовому рівні.

Для сучасних членів обов'язки не завершилися – мусять далі працювати для укріплення державності і збереження української національної ідентичності, духовних ідеалів, цінностей основоположників, послідовників та всіх, що працюють для добра на громадській ниві.

Він пригадав присутнім, що син основоположних членів Михайло Прибила продовжує започатковану працю батьків.

Подаючи нарис пройденого шляху діяльності Філії, пов'язував з особистими уболіннями за долю українського народу, розсіяного по світі й в Україні суцього, та наго-

лошував на праці в організації, бо спільна праця потрібна для добра українського народу. Д. Боєчко подякував членам Комітету Іванові Біловусу та Михайлові Сенчишаку. З рамени організації склав подяку всім присутнім за участь.

Назакінчення склали подяку всім, що спричинилися до відзначення і присутністю вшанували працю основоположників та всіх членів Філії УНО в Гамільтоні, І. Біловус і Р. Зінкевич.

*За прес-секретаря Філії УНО
в Гамільтоні
Л. Тиховська*

КОНФЕРЕНЦІЯ

Quo Vadis, Україно? – Намагались відповісти в Оксфорді

**Роман Ташліцький,
Оксфорд - Рівне**

В Оксфорді відбулася конференція “Модель України”. Це вже третя конференція з цієї серії (дві попередні відбулися у Вашингтоні і Оттаві), вона називалася “Внутрішні і зовнішні справи України: Quo Vadis?” Конференція організована Канадсько-Українською Парламентською Програмою за сприяння Українського Товариства Оксфордського Університету.

Один із найстаріших у світі університетів, мабуть, і не пам’ятає, коли ще приймав таку кількість гостей з України, а також зацікавлених Україною з різних країн світу. Адже,

бачення ситуації в Україні, починаючи від економіки і закінчуючи свободою слова. Особливу увагу він приділив питанню підписання угоди про поглиблену і всебічну зону вільної торгівлі з ЄС. Пан посол висловив надію, що президент і прем’єр таки дотримуються заявленого раніше курсу на євроінтеграцію, і ця угода буде підписана. На думку Лі Тернера, це буде значним кроком у наближенні України до Європи.

Як завжди, цікавим і метафоричним був виступ Богдана Вітвіцького з американського Департаменту юстиції. Темою його виступу було верховенство права. На початку виступу на прикладі гри в футбол він показав, для чого потрібно верховен-

Виступає колишній міністр закордонних справ України Борис Тарасюк

Під час конференції

окрім українців, у конференції взяли участь більше сотні учасників із США, Канади, Німеччини, Австрії, Італії, Нідерландів, Польщі, Португалії і Великобританії. Це були як звичайні українські студенти, що навчаються або навчалися в різних університетах по світу, так і видатні політики, науковці, громадські діячі. Наприклад, виступали экс-міністр закордонних справ Борис Тарасюк, завідувач кафедри українознавства в Римському Університеті “Ла Сапієнза” Оксана Пахльовська чи ведучий ток-шоу “Свобода слова” Андрій Куликов. А також Микола Рябчук, Ендрю Вілсон, Андреас Умланд та багато інших.

Перший день конференції відкрив посол Великобританії в Україні Лі Тернер. Він, зокрема, зазначив, чому Україна є важливою країною: по-перше, це важливий сусід (країна розміром із Францією має протяжний кордон з Росією і чотирма членами ЄС); по-друге, це країна, чия стабільність впливає на стабільність у регіоні; і по-третє, вона може стати прикладом для інших пострадянських країн, якщо справи у неї підуть добре (Україна може показати, що є альтернатива авторитаризму). Лі Тернер охарактеризував власне

ство права: у футболі не так важливо, кому належить м’яч чи хто подає, але ситуація міняється кардинально, коли рефері дозволяє одній команді грати з п’ятнадцятьма гравцями, в той час як інша має одинадцять або коли правила не зовсім чіткі. Тоді цю гру вже й футболом не назвеш. Те саме стосується держав і демократії. В Україні поки що, на жаль, відбувається гра не за правилами, а з правилами.

Микола Рябчук у своїй доповіді зазначив, що добре відомо, яким має бути демократичне суспільство, невідомо лише, як саме суспільство привести до такого стану. Зокрема, він навів приклад, як в Україні десять років тому був виданий український переклад класичної книжки з основ демократії Роберта Патнема “Становлення демократії”. Нещодавно пан Рябчук помітив, що книга все ще наявна у книгарні. Коли він запитав у видавців, яким був тираж, ті відповіли, що всього тисяча примірників. Тобто при тому, що в Україні тисячі громадських організацій, не кажучи вже про депутатів різних рівнів, ця книга не користується попитом. Інший момент, який відзначив Микола Рябчук, це те, що не слід переоцінювати вплив

покарання за корупцію і в той же час недооцінювати гарний взірєць для наслідування. Він привів приклад Києво-Могилянської Академії, в якій студенти і викладачі пишаються тим, що в них нема корупції (при тому, що рівень зарплат досить низький).

Завершальним першого дня став виступ заступника міністра юстиції Грузії Георгія Вашадзе. У своїй блискучій презентації доволі молодий чиновник “розклав на полицки” реформи, які вдалося провести в Грузії за останні роки. Внаслідок цього з найбільш корумпованої країни колишнього СРСР Грузія перетворилася у країну, де рівень корупції впав до 0.5%. У принципі, питання, чому ж Україні не вдалося піти схожим шляхом після Помаранчевої революції в 2004 році, залишилося відкритим...

Другого дня конференції Оксана Пахльовська виступила з доповіддю про культурні аспекти шляху України в Європу, який часто недооцінюється порівняно з політичним. Пані Пахльовська спрогнозувала, що коли демократія зазнає невдачі в Україні, можливі два варіанти розвитку подій: дефолт або остаточне перетворення України у країну третього світу. При цьому вона запропонувала п’ять елементів на шляху недопущення такої ситуації: поширення знання про Європу в Україні і про Україну в Європі, моніторинг західними країнами ситуації в Україні (як би там не було, а влада змушена прислухатися до критики Заходу), рух вздовж англо-саксонської осі, що допоможе демократії утвердитися в Україні, і, нарешті, молодь. Цей останній елемент вніс особливе пожвавлення серед присутніх молодих українців, адже, на думку Оксани Пахльовської, саме молодь, яка має можливість отримати західну освіту, може мати надзвичайний вплив у розвитку демократичного суспільства.

Дмитро Каневський з українського бюро “Німецької хвилі” в Бонні надзвичайно цікаво розповів про українську діаспору в Ізраїлі. Зокрема про те, що українці там

чомусь намагаються не виділятися із загальної маси “радянських людей”, і навіть ті, що приїждять із Західної України, воліють переходити на російську. Всі етнічні спільноти в Ізраїлі мають свої ЗМІ: німці, поляки, угорці, не кажучи вже про росіян, які мають десятки газет, дві радіостанції і цілодобовий телеканал. Українці ж мають лише газету, яка передруковує матеріали з інших російських газет. З поширенням інтернету ситуація трохи покращилася. Та все ж потрібно щось більше. Наприклад, український інформаційно-культурний центр, про утворення якого говорив ще Леонід Кучма під час відвідин Ізраїлю у 2000 році. Понад десять років минуло, але такого центру все ще не існує...

Мартін Нанн, експерт з міжнародної комунікації з Фонду “Спочатку люди”, який вже 18 років працює в Україні, завершив останню секцію провокаційною промовою “Уряд з еліти, створений елітою і для еліти”. У ній він спробував розвіяти деякі міфи про Україну. По-перше, що Україна – демократична держава. Мартін Нанн вважає, що це не так: 60% усіх депутатів походять з Києва. Більшість купує свої місця у парламенті. Чи можна вважати Україну демократичною державою, коли в ній відсутній будь-який зв’язок між народом і обраними ним представниками? Другий міф: вертикальна система влади забезпечить стабільність. Мартін Нанн не погоджується. Партія регіонів – це консорціум п’яти впливових економічних груп, які мають ризик внутрішнього протистояння. Якщо це протистояння переросте у розкол, вертикаль влади розвалиться на очах. Міф третій: економіка України розвивається. Насправді ж, серед інших проблем, останнім часом з українського податкового реєстру зникло близько 44% малого та середнього бізнесу, що може мати катастрофічні для країни наслідки. Міф четвертий: Україна розділена

Продовження на стор. 11

“Маємо те, що маємо”

Роман Колісник

Речення з чотирьох слів, сказаних кільканадцять років тому, повторюють не тільки у ЗМІ, але й в усьому народі, в Україні і поза Україною суцільно, якби таку “мудрість” сказав сам Соломон тисячі років тому. В народі цей вислів так закоренився, що без нього ні в кут, ні в двері. Мабуть, тому, що його сказав ніхто інший, а Кравчук Леонід Макарович. Перший президент України.

Дехто з історичних пуристів твердить, що Кравчук не був першим президентом України.

А хто?

Інший сучасний пурист відповість: хто, як хто, а може, Горбачов Михайло Сергєєвич? Він був президентом усього СРСР. Тож і України.

Хай і радянської. А його мати говорила аж до своєї смерті державною мовою України, ще поки її схвалила Верховна Рада. І підхвалив президент Янукович.

А справжній пурист скаже: першим був все-таки Михайло Грушевський. Бо він справжній президент і справжній патріот-українець! І до усього того — історик. От!

А тепер і зараз маємо те, що маємо!!!

— Тобто президента Путіна-Распутіна, — я вкусився за язик. Але цьому винен професор Мороз Валентин. Він так його назвав, охарактеризовуючи сучасну ситуацію в Україні у своїй доповіді. Він знає, що має, бо викладає історію у Львові.

— А хто є президент Янукович? — хтось запитав зі зали.

— Він губернатор Путіна. — Пропустив чомусь “Распутіна”. — Виконує його волю з Києва, — пояснив Мороз.

Але ж політику, філософію, жарти на бік: чому цей простий — аж запростий — вираз Кравчука так спопуляризувався?

Мій приятель — той, який на всяку заковичну ситуацію має відповідь, коротко сказав:

— Тому, що цим можна відповісти на кожну ситуацію кожним жителем України. — Чомусь пропустив “Неньки”, що звичайно вживає... І продовжував:

— Дайми на то. Що маєш — багато чи мало — можеш кожному сказати: маю те, що маю. І будеш рівнятися з найбагатшим олігархом Неньки України. — Не забув додати “Неньки”! — Дайми на то, з Ахметовим чи навіть Януковичем, який має палац на території України більший, ніж незалежне-залежане Монако на

території Франції. Бо вони також так само скажуть, якщо скажуть: маю те, що маю. І що! — І продовжував говорити-навчати, як во время оно вже забутий президент Ющенко. — І якщо ти нічого не маєш, все одно можеш сказати: маю те, що маю. І якщо хочеш додати, додай голосно: Нічого! Але маю себе самого! І ніхто тобі не зможе нічого закинути. Навіть політичного.

— А що народ?

— Народ має не те, що має, — особливо наголосив, — але те, що йому залишили президенти: Кравчук, Кучма, Ющенко. І що ще залишить Янукович... Якщо буде що залишати.

“А може б, сказати за професором Морозом — що лишить Путін-Распутін?” — подумав я собі.

Але мій приятель оцю мудрість припечатав ще одним важливим словом, яке широко використовується майже в кожній ситуації в Україні, сказавши: це все в Неньці Україні — “нормально”.

Flower Fantasy

Замовляйте квіти в українській крамниці

Власник Любомир Левицький

365 Cawthra Rd. #6 Mississauga, Ont.

www.flowerfantasy.ca

Tel.: 905. 279. 2215

Quo Vadis, Україно?...

Закінчення зі стор. 10

на дві частини. Проте проведені фондом “Спочатку люди” дослідження доводять, що це твердження безпідставне. Люди в усіх регіонах України поділяють однакові пріоритети: діти і освіта, охорона здоров’я, економічна стабільність, а проблеми розколу сфабриковані політиками. Що можна зробити? Пан Нанн вважає: щоб демократія запрацювала в українських реаліях, її ідеали мають спочатку розвинути зсередини, аби народ спершу зрозумів та прийняв ці ідеали як власні.

У завершальному слові ініціатор і головний організатор конференції Ігор Бардин зауважив, що українські студенти, як і решта учасників конференції, не настільки наївні, щоб думати, ніби українська влада враз проникнеться ідеями, сформованими на цій та інших конференціях цієї серії (адже за задумом конференції сформована Модель України має бути передана саме українській владі). Проте головне навіть не це: головне, що коли настане час робити зміни, саме ці люди, які сьогодні виступа-

ють і дискутують, поведуть за собою решту суспільства, і тоді вони самі зможуть застосувати рішення, сформовані на конференціях.

Завершальна конференція має відбутися у грудні 2011 року в Києво-Могилянській Академії. Напевно, саме та конференція буде найцікавішою і найпродуктивнішою, адже вона спиратиметься на здобутки попередніх обговорень і відбуватиметься в епіцентрі обговорюваних подій. Тому з нетерпінням чекаємо зустрічі в Києві.

Looking for legal advice? WE CAN HELP.

TARAS HRYCYNIA

PETER M. HAMIWKA

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

Post-Doctoral Fellowship in Ukrainian Studies at University of Toronto

з вивчення української політики, історії і суспільства

Просимо надсилати Ваші пожертви

Petro Jacyk Education Foundation

5080 Timberlea Blvd., Suite 202, Mississauga, ON, L4W 4M2

Tell: 905-238-0467 Fax: 905-625-8445

Новий старт

У березні цього року в Монреалі відбувся Національний Чемпіонат Канади з карате. У цих змаганнях за збірну команду Онтаріо виступали два представники нашого Клубу Shotokan Karate-Do, що діє при Філії Українського Національного Об'єднання Торонто, – Василь Лучків і Роман Могильняк.

Виступи наших хлопців бажали б бути кращими, оскільки вони не потрапили на п'єдестал переможців, – не вистачило витривалості, необхідних дій у поєдинку. Але вони ще молоді, і їхній успіх чекає на них попереду. У будь-якому випадку – вони отримали необхідний досвід поєдинку на такому рівні, як Національний Чемпіонат Канади, що дуже важливо, оскільки це допоможе їм більше заглибитися у процес тренувань, щоб бути більш ефективними на змаганнях.

І завжди варто пам'ятати, що до поєдинку потрібно готуватись, а значить – необхідно будувати його заздалегідь, щоб розвинути свій потенціал і впевнено використати це на татамі.

Я думаю, що хлопці зрозуміли це, і свій новий старт 17 квітня ц. р. розпочали успішно на першому турнірі (Ontario Grand Prix Tournament). В елітній групі Роман Могильняк здобув 1-ше місце. Василь Лучків, незважаючи на те, що перейшов

в іншу вікову категорію, зайняв 3-тє місце. Також Віталій Кришук отримав 3-тє місце.

Хочеться відзначити виступ Соломії Моргалю, якій було нелегко, але вона впевнено перемогла своїх партнерів і зайняла 2-ге місце в Recreation Division.

Але особливу увагу привернули виступи дітей віком до 7 років, яких було дуже багато. Від нашого Клубу виступали Максим Куприш, Михайло Атрощенко і Стефан Ковальчук. Хочеться побажати їм та іншим учасникам успіхів у майбутніх змаганнях.

І потрібно пам'ятати: щоб наблизитися до оволодіння мистецтвом поєдинку, необхідно систематично, наполегливо і методично тренуватися, адже тільки так можна досягнути необхідний контроль над ситуацією і володіння над собою. А це, у свою чергу, приведе до справжнього успіху.

Також хочу подякувати Філії Українського Національного Об'єднання Торонто та Українській Кредитовій Спільноті за фінансову підтримку наших каратистів на Чемпіонаті Канади, який відбувся у березні в Монреалі.

*Микола Шишко,
головний тренер
Клубу Shotokan Karate-Do*

1 – Турнір Ontario Grand Prix Tournament. Суддя Жанна Шишко і маленькі каратисти – Михайло Атрощенко, Максим Куприш і Стефан Ковальчук
2 – Володарка Brown Belt Kumite Соломія Моргалю (зліва) атакує
3 – Під час поєдинку атакує Михайло Атрощенко (зліва)
4 – На п'єдесталі перемоги. Перша зліва – Соломія Моргалю, яка здобула 2-ге місце в Kumite

Купівля та продаж нерухомості

Надія Баб'юк

Realtor Member/
Агент з продажу-купівлі нерухомості

HomeLife/
Cholkan Realty Corp.

tel: 416.236.7711 cell: 416.835.7442

nbabyuk@hotmail.com www.hlcholkanrealty.com

304 The East Mall, Suite 102, Toronto, ON M9B 6E2

Власне житло – надійна інвестиція!

**УКРАЇНСЬКА ТЕЛЕМЕРЕЖА
КАНАДА УКРАЇНА США
www.infoukes.com**

КОНТАКТ

ЩОСУБОТИ
О 1:00 ГОД. ПОП.ОЛ.

Будьмо в КОНТАКТі !

2336-A Bloor Street West, Toronto

Tel.: 1-800-KONTAKT Fax: 416-762-6633 e-mail: studio@kontakt.ca